

In den namiddag, toen Lize met het kind, dat niet had willen slapen en nu lastig en huilerig was, plaatjes zat te knippen in de serre, kwam Anna zeggen dat juffrouw Royen wachtte in de salon.

„Waarom heb je niet eerst gevraagd of ik belet had?” bitste het vrouwtje ontsteld, en met een zenuwachtige besluiteloosheid overlei ze even of ze nòg zou durven.... nòg zou laten zeggen, dat ze niet....

Maar tegelijk al was ze opgesprongen om de pluizen van haar rok te slaan, streek ze heur haar glad voor den spiegel en suste Jopie, die drenzig om haar aandacht riep....

„Schuif de suite deuren maar open”, beval ze haastig aan de meid, „en neem het kind dan mee in de keuken.”

De bezoeker, elegant en eenvoudig, in een donker tailleur-costuum en een grooten, zwart-fluweelen hoed, liep dadelijk vroolijk lachend de serre binnen, haar hand ter begroeting uitgestrekt en een-en-al aandacht voor het kind.

Achter den kinderstoel boog ze, haar blanke wang tegen Jopie's krullen:

„Dag lieverd — wat een schat ben jij! Mag ik eens zien je plaatjes?”

Doch het kind, schuw voor het vreemde gezicht, kribbig om het gestoorde spel trok zich verlegen terug, draaide stuursch haar hoofdje af en klapte een klevig handje op het platenboek.

„Zeg de juffrouw goeiendag Jopie”, beval Lize fluisterend en dringend, terwijl ze de strik in de blonde krullen verschikte. Maar het kind zag de bezoeker zwijgend-vijandig aan, „Toe vooruit nou Jopie” drong de moeder nog eens.

„Die juffrouw moet weg”, zei Jopie langzaam, met een donker, boos gezichtje, terwijl ze Helma strak aan bleef kijken. Die lachte luid, ge-ergerd op: „Je bent wel beleefd jou kleine dwarskop!” toen wendde ze zich om en liep de kamer weer in, treuzelde bij de portretten op den schoorsteen, bladerde in den muziekstapel op de piano, terwijl Lize, boos op het kind, maar nog meer om

Helma's scherpe woorden, Jopie uit den stoel tilde en het speelgoed bijeen zocht.

Doch toen ze even later tegenover elkaar zaten — het meisje groot en slank, bijna onbeweeglijk op de sofa bij 't raam, Lize kleintjes in een stoel gedoken en telkens nerveus strijkend langs haar blouse of heur haar, — zong er in Helma's hooge stem weer louter vriendelijkheid: nam mevrouw 't niet kwalijk, dat ze zoo maar officieus op een weekdag gekomen was? Om mama's ziekte hadden ze hun bezoek al zóó lang uitgesteld....

De lichte oogen doorschouwden gestadig critisch het vertrek, „als voor een onderzoek” dacht het vrouwtje terwijl ze, met stugge beleefdheid, luisterde naar het onafgebroken, meisjesachtig-lieve gepraat der andere.

„Hoe kòn Herbert dat nou 'n bizonder meisje vinden!” meende ze met een heimelijke voldoening om eigen scherper inzicht, — wat was een man toch gauw dupe van zoo'n kind, dat wat meer gelezen, wat meer gereisd had dan 'n ander, en handig zichzelf de voornaamste plaats in elk onderwerp van gesprek wist te geven!

Maar toen Helma's bezoek duurde, begon zij te vermoeden, dat er eenig opzet onder de beleefdheidsvisite verborgen bleef en het kwelde haar om te weten: wilde ze Herbert ontmoeten, wist ze 't uur waarop hij meestal thuiskwam en rekte ze daarom haar verblijf? In stug verzet besloot Lize geen thee te zetten, haar houding, eerst naar den schijn beleefd welwillend, werd al meer een lijdelijk wachten en al scheen Helma dit niet te bemerken, bleef ze zelfgenoegzaam doorpraten, er vielen telkens gapingen in 't gesprek....

Toen, terwijl zich een hooge, donkere gestalte vlak langs het venster rept, kondigde ze verheugd aan: „Daar is uw man!”

„Hij is op reis geweest.... hij zal wel moe zijn” zei Lize, met in den nadruk van haar toon een zeer duidelijke bedoeling; maar het meisje lachte erom: „Hij moe....